

100 LET MEZI VLTAVOU A SÁZAVOU

VĚNOVÁNO 100. VÝROČÍ VZNIKU ČESkoslovenské republiky 1918–2018

DO NOVÉHO ROKU

přejí starostky
a starostové regionu
mezi Vltavou a Sázavou
klid pro rodiny i přátele.
Všem zdraví a úspěchy
v osobním životě.

Starostky a starostové
mezi Vltavou a Sázavou

Nebeské fotografie mezi Vltavou a Sázavou

**Putovní výstava leteckých fotografií
Jirky Jirouška – Nebeského
na zámku Hradiště a na OÚ Hradiště.**

Václav Šmerák, Mezi řekami

Pro představení leteckého fotografa Jirky Jirouška Nebeského jsme využili otázky a odpovědi fandy novinářů, a tak se z jejich výběru dozvídáte o Jirouškově tvářce vše, ale ten zbytek zařejete jen při přímém rozhovoru s ním. Snad se vám to na výstavě jeho fotografií z regionu mezi Vltavou a Sázavou pořízené v posledním roce stotí vzniku Československé republiky postará. Vystavěná fotou ještě významně určena pro regionální publikace Info seší Vysoký Ujezd a chystaný Info seší Hradiště a okolí.

Je zde ale i jeden další důvod. Fotografie ukazují region mezi Vltavou a Sázavou v ještě nepočítaném stavu. Neprokaněné dálkami, nezapečetněné rozstajícími se městy. Až za dalších 100 let bude tento kousek země fotografovat jiný letecký fotograf – bude to jistě zajímavé srovnání – jestli lichotivé, to jež neposoudíme, ale snad něco zhubne z té krásy zachycené Jirouškem v roce 2018.

PŘIBRAMSKÝ LETEC NA HADRU" JIŘÍ JIROUŠEK

*Jiroušek.cz, 2. dubna 2018, autor: jk
Jirka Jiroušek – letec na motorovém paraglidu, tak*

NAUČNÉ STEZKY

NAUČNÁ STEZKA MEDNIK

Nejstarší česká naučná stezka, která vznikla v roce 1965, začíná na zeleninové závodišti Petrov v Prahy a odsud vede podél řeky Sázavy souběžně s Pošázkovou stezkou. Pak následuje průklik výstup po úboči Medníku a nакonec sesutí zpět do výchozího místa. Trasa je asi 5 km dlouhá a zahrnuje 14 zastávek. Informační tabule seznamují s místní faunou a flórou, ale i s historii krajů, budováním Posázavského Pacifiku či vodáckým a trampingským významem Zvonečku nad Vltavou.

POKRAČOVÁNÍ NA STR. 4 →

„Země jsme malá, leč velmi rozmanitá. To ještě umocňuje strídání ročních období. Nad tím se vznáším já a fotím, hledám člověku libé pohledy ptáků.“

Jirka Jiroušek

trochu dobroruč, výborný fotograf, skvělý vyprávěč a především tajný člověk.

Rodilý Přibramák Jiří Jiroušek získal skoro třicet let pod Svatou Horou. Vystudoval gymnázium a počítal se s vzdálením v Praze. Dnes se živí jako správce počítacích sítí. Hlavně kvůli letání se přestěhoval na venec. Proslavily ho především fotografie z nebes a jeho bezprostřední výrovnost.

Jak je vše všechno vzdálené? „Vzdálenost je všechno. Vzdálený pohyb se mi líbí od malých dětí. Díky taťkovi a dědečkovi, kteří jsou zruční,

jsem se stal modelářem, dělali jsme letadélka. Jsem funkční člověk, nepotebuji, aby model měl okýnka a barvičky, ale musí litat. A když nastal čas, zdálo se být ideální, aby létal i se mnou. Na střední školu jsem začal přemýšlet, jestli se vrhnout do větrů. Pak jsem viděl na kopci padák a začal jsem se po tom pídit. V roce 94 jsem si udělal kurz a začal litat.“

Kdy jste přišel i motor a proč?

„Kolem Přibrami nejsou kopce na litání, je těžko dojet. Nejbližší je Raná, ale i ta je 150 km daleko nebo pak Alpy... Bez motoru se litá převážně jen v létě, a když to člověku nestáčí, musí mít motor. Divočejší aktivity máme v rodině, třebaž podporoval, a tak jsem pořídil vrtuli za záda.“

Jak se přidružíte k letu a fotocípaní?

„Dál si vše, kterou mám danou, už z děství. Táta fotil na každém výletě, doma i s my fotky vyzvolávali a fociení byla součástí našeho života. Na glympsi jsem začal fotit okolí, kamáry... nahore se to pak spojilo. Dva zájmy, které se sloučily, aniž bych to někdy plánoval. Trvalo to klet, už proto, že jsem se bál do vzedmu vztíž něco dražšího.“

Co bylo na tvém prvním vzdáleném zážitku?

„To vám stoprocentně – nohy. Všechny fotí svoje nohy. Jak tam člověk sedí na té hadrové sedačce a podívá se pod sebe, vidi nohy.“

Měl jste obavu vzlétnout na padák něco dřívšího, přišel jste za dobu letání opravdu o něco?

„V Krkonoších horách o GPS, páč krytek na objektivu a clonu, která je poměrně dráha. Dvakrát jsem se pro ztracenou clonu po přistání vrátil a na poli ji našel. Po této už se mi to nepovedlo. Párkrát jsem se ve vzedmu pozrazen - to mi taky spadlo... Vzduch se prostě mleje, padák se mleje se vzedmem a s padákiem je člověk. Někdy z toho lidi zelenají a jíto.“

A co vás z počátku v surpu nejvíce uchvátilo?

„Hrozně rád litám nad Vltavou. Příroda od vltavské podkovy až po Kamýk nemá obdoby.“

POKRAČOVÁNÍ NA STR. 2 →

Ten sen přeje

Václav Šmerák, Mezi řekami

Cena hejtmarky

Ve čtvrtek 15. listopadu 2018 od 18 hodin proběhl v prostorách Galerie Středočeského kraje (DASIK) v Kutně Hoře první ročník udílení Ceny hejtmarky „Ve středních Čechách máme rádu osobnosti, které si zaslouží ocenění za hrdinské činy, sportovní výkony, humanitární práci nebo za vědecké a podnikatelské úspěchy. Jesem velmi ráda, že jsem mohla takovou osobnost ve středních Čechách ocenit,“ řekla hejtmarka Jaroslava Pokorná Jermanová.

POKRAČOVÁNÍ NA STR. 4 →

Josef Dlouhý, Mírka Pešková,
Raděk Skroboda – Mezi řekami, z.s.

Historie obce Hradiště a jejího okolí

Vzniklo Hradiště ze základu stavení ze Sekanky? Co těžba zlata za Keltů? Jaký byl vliv benediktinů na celé území? A na řadu dalších otázek se pokusí odpovědět Info seší Hradiště a okolí. Něco málo úvodem vysloví ve své přednášce Mgr. Jan Vizner, archeolog.

Samotná obec Hradiště je poprvé písemně zmínována až roku 1310. V býce papeže Klimenta V. je jako dvůr Hradyscze jmenována mezi majetky Ostrovského benediktinského kláštera. Toto důležití vlastnictví jsou spojeny nojení počátku Hradiště, ale i všeobecně v okolí: Pilovice, Brněšov, Trebsín, Davle, Masečín, Petrov a Měchenice, stojí i Křtiny. Hostěradice či Kamenický Přívost patily rovněž k rozsáhlým majetkům ostrovských mnichů. Klášter některé vesnice přímo založil a jiné získal jako dar od panovníků či místní šlechty. Pouze o Štěchovice se optati klášteru na Ostrově dílčí se strahovskými premonstráty a jeptiškami řádu sv. Benedikta v sv. Jiří na Pražském hradě.

Kdy přesně Hradiště skutečně vzniklo jako osada, lze pouze předpokládat. Jistě je, že se tak stalo

Zámek na Hradiště 1931. „Digitální archiv obce Hradiště“ www.raječka.cz

před zmíněným rokem 1310, patrně ale na dříve než na konci 13. století. Nasvědčuje tomu i název obce, upomínající na hradště, hradou, tedy opevnenou lokalitu. Tov ovšem středověká osada nebyla, a tak se zdá, že k pojmenování inspirovaly pozůstatky opevněně městské aglomerace v poloze Sekanky. Ta zanikla roku 1278 a založení dvora a coady tedy mohlo následovat jako reakce na likvidaci sídlosti na Sekance. Stará k tomu doslovně náleží v posledním desetiletí 13. století v rámci obnovy kláštera na Ostrově a jeho mezičeské základny. Jedná se ale pouze o hypotézu, kterou předkládáme k úvaze a předpokládáme, že je založena na historickém a lingvistickém.

V majetku ostrovských benediktinů zůstávala Hradiště až do husitských válek. Kromě zemědělské a hospodářské činnosti, pro kterou se ves stala přirozenou základou, probíhala v okolí i intenzivní montánní činnost.

POKRAČOVÁNÍ NA STR. 4 →

Putovní výstava NEBESKÉ FOTOGRAFIE

- prosinec / OÚ Hradiště
- únor / Vysoký Újezd – OÚ
- březen / Teletín
- červen / OÚ Křtiny a stará škola
- červenec / Trebsín – hospoda Zvoníčka
- červenec / Kamenný Přívost
- srpen / Netvořice – OÚ
- září / zámek Lésany

V dalších termínech

Davle, Štěchovice, Slapy

www.meziřekami.cz/facebook

Koncerty:

VÁNOČNÍ KONCERT

Kostel Narození Panny Marie
Ve Vysokém Újezdu
Sobota / 15. prosince / 18.00

TŘÍKRÁLOVÝ

KONCERT

Kostel Narození Panny Marie
Ve Vysokém Újezdu
Sobota / 5. ledna 2019 / 17.00
Spojeno se zahájením výstavy
Nebeské fotografie

V roce 2019 chystáme:

- Velkonoční koncert / 13. 4. 2019
- Vánoční koncert / 20. 7. 2019
- Podzimní koncert / 26. 10. 2019
- Vánoční koncert / 21. 12. 2019
- Vydání publikace Info seší Hradiště a okolí
- Cesty domova za rodem Strimplů

Informace: Mezi řekami z.s.
www.meziřekami.cz/Facebook
mob. 603196678

→ POKRAČOVÁNÍ ROZHOVORU S JIŘÍM JIROUŠKEM ZE STR. 1

Mezi Vltavou a Sázavou

**FOTOGRAF JIŘÍ JIROUŠEK:
NEBESKA BY MĚLA VYVOLAT
POCIT ODPOVĚDNOSTI VŮCI
KRAJINĚ**

Přiborňský deník, Kateřina Chourová, 7. 4. 2016

Máte čich na to, kdy vyletět, abyste se vrátili se skvělým snímkem, nebo je to spíš náhoda, když paragliding spojíte s fotografií?

Už to není náhoda. Abych našel něco nového či zajímavého, tak to vyzádjuje příprava, do které spadá jak trénink, studování aktuálních předpisů, tak hlavně sledování počasí. Potřebují jasno, sluníčko, pokud možno bezvětrí nebo slabý vítr.

Jiří Jiroušek, foto Václav Šmerák

Na většině snímcích se často vyskytuje kontaktní mlha a slunečního svitu. Slunce se, že vám počasí pro vás záměr nepodarí odhadnout, určitě se s napsat?

Mlha nemusí být vždy, když si ji vymyslim, nebo když mán počít, že by mala být. Ale jsou místá, kde je její výskyt téměř stoprocentní. To je právě Povltaví. Nejdříve ale vždy po mlhách. Zajímavá jsou geologická vrásnění, hřebeny hor či stromy, potoky.

Vyslechněte se alespoň nezaměřujete na bezně scenérie z písacího počítače. Vaše fotografie jsou spíše minimalistické. Je to právě díky tomu, že využíváte paragliding?

Umíte-li vám to i fotení z letadla?

Bez problému to jde i z letadla. Ale je zapotřebí dokonalou souhru s pilotem. Paragliding se všobecuje oproti letadlu pomaleji, což je pro mě výhodnější. Města a vesnice jsou stále na svém místě, ale pro porušení něm stopy činných snímků je nutné se pořádně zahledet.

Vyrážíte už s určitou představou, co na snímku chcete zachytit, nebo si řeknete, že počasí je tentokrát den na fociení ideální, tak prostě letěte a ostatní recháte na hod?

Vím, že treba ten den poletět na Šumavu nebo do jižních Čech fotit rybníky. Není to tedy úplně náhodné.

Máte představu, jak by měla vypadat ideální nebeská? Ideální nebeská není. Vždy se snažím, aby zahrála či v něm vyvolala pocit odpovědnosti vůči krajině.

Vracíte se na místa, která jste už jednou fotil? Ano, to je právě ideální. Vracím se například v různých ročních obdobích. Podruhé člověk navíc neřeší jen hrady, zámky atp., hledá jiné úhly pohledu, méně nápadné.

Máte s některou fotografií spojený idiomatik oku mák?

To jste mi zaskočila. Jsou to spíše ojedinělé chvíle,

kdy padák vidi míslo nad hlavou pod sebou. Jednou zapálil se díky turbulenčním poštěšti.

Stalo se vám, že jste musel přistát nouzově? Upřednostníte někdy pořízení fotky nad doletem?

Stane se, ale není to demní chléb. Technika se vývijí, je čím dál spolehlivější. V začátcích jsem měl i několik nouzových přistání za rok. Byla to ale věžníkou moje chyba. Například jsem pro nedostatek benzínu přistál na poli asi sedm kilometrů od místa, kde jsem původně chtěl, pak jsem to musel díjet pěšky. Pořídil fotku jsem chtěl víc než doložit.

Jakou nejdělejší vzdálenost jste za fotoaparátem?

Pokud myslíte na paraglidu, bez toho, abych cestoval do jiné země, tak to byl před pár lety přelet České republiky. Letěl jsem s partou především v jednom dni asi 380 kilometrů do Hodonína. Ve vzduchu jsme byli přibližně devět hodin, dvakrát jsem mezikrát tankovali v normálních benzínkách. V zimě se mi povedlo fotit z paraglidu například velebloudy na Šafářce.

Bude to znít jako klišé, ale cítíte se někdy jo plák?

Jsou okamžiky, kdy se skutečně cítím jako plák. Občas vedle nich létat. Většinou jsou to dravci. Snažíme se je napodobovat. Je to povznášející pocit.

.Nemám rád vykřičené turistické destinace, obcházení turistických památek nebo oopalování se u moře. Raději vyrážím na motorce do Rumunska či Albánie, snažím se zachytit bežnou atmosféru, lidí, vidět skutečný život.“

Zaborek vám sdělá, když oděláte poslední krok a odrazíte se od země?

Odpoutání od země je ten šťastný okamžik. Celý start je náročný. Na zádech mám čím pád sálátkou záťádlo, tráva je vlnká, do toho je občas silná zima... Od okamžiku, kdy začnu padávat na louce rozbalovat, přes nastartování a zdvihnutí padáku nad hlavu, až po první chvíli s nohami ve vzduchu

Jiří Jiroušek - paragliding, foto Václav Šmerák

- to je čas, kdy mi srdce buší rychleji a adrenalin stoupá.

Změnilo vám v něčem létání pohled na život? Bezpochyby ano. Více si například vězím naši krajinu.

Vaše snímky sice vás i přirodovědců...

Zrovna jedny z mých posledních fotografií zachycují přírodu nedaleko Rožmitálu mají posloužit přírodnověděcům ohledně ekologického zachování krajinného rázu a všeobecně k ochraně Brdy. Se zoologem panem Flíšerem, správou CHKO a Ochrannou fauny ČR připravujeme výstavu ke Dni Země a odbořené přednášky. Ty se budou věnovat i tomu, jak co nejvíce přírodu této oblasti chránit, aby se neztratilo kouzlo místa, kvůli kterému CHKO Brdy vzniklo.

Podobný vztah k na hod dovozu a nepřeveditelnosti uplatňujete i při cestování. Dokonce nemáte lítátko a využíváte raději motorku. Není to trochu paradox oproti paraglidingu?

Nerad se přemisťujete letadlem, případě mi to odhodlujete. Vlezete v Praze do letadla, pár hodin strávite

Jiří Jiroušek - panorama Štěchovic, Povltaví

Jiří Jiroušek - Slapská přehrada, Povltaví

Jiří Jiroušek - Davle, Povltaví

Jiří Jiroušek - Vysoký Ujezd

v hučící troubě, nic pořádně nevidit, pak vystoupite v člověké destinaci. Střírá se pocit dálky, je to pro mě plošší.

Dá se říct, že pro vás je cíl spíše samotná cesta? Já nemám cíl, že bych jel do Istanbulu, strávil pár dní v resortu a pak jel naopak. Cílem je právě ta cesta. S sebou si beru tištěné mapy a když není zbytí, tak se zeptám. Na motorce se dá zaparkovat kdekoliv, vytrhnoutete, kam chcete, a většinou někdo odpoví.

S jakým zaměřením se vydáváte do světa?

Nemám rád vykřítené turistické destinace, občasné turistické památky nebo opakování se u moře. Raději vyrázím na motorce do Rumunska či Albánie, snažím se zachytit běžnou atmosféru, lidí, vidět skutečný život.

NEBESKÝ FOTOGRAF JIŘÍ JIROUŠEK: NECHCI OBLETĚT SVĚT, JSEM ZAMILOVANÝ DO ČESKA

Reflex.cz, Lidé a Země

Andrej Bláthovič, 9. srpna 2017

Fotograf a paraglidista Jiří Jiroušek létal nad Atlantikem i Saharou, ale jeho láska ožívá Česká republika. Rozhodně se nedá říct, že je přeletavý: na oblibená místa se vraci, hledá zajímavá zákoutí a nevšední pohledy. K zamílování potřebuju více pohledů, růžku o sobě.

Začal jste letat kvůli fotografování nebo byl panoglásil vás první kontakť?

Původně to byly dvě samostatné záliby. Fotil jsem

při zemi, létal bezmotorově. Fotografoval jsem

Jiří Jiroušek, výstava Nebeské Česko, foto Václav Šmerák

o pár let dříve, než mi „parosla krídla“. Pak jsem začal nahoru brát fotoparát. Jako záznamník letu, dokumentační nástroj. Jenže skrz hledáček jsem objevil více, než jsem viděl drív. Dnes už to nedokážu rozdělit. Létám kvůli fotografování, fotografovám kvůli létání. Více než dvacet let.

Rozdíl je něco jiného než krajiny?

Osvětlení už třeba portréty. Gymnázium jsem hodně dělal portréty. Pofád fotím různé akce. Ale jen pro sebe, pro vzpomínku. Sotva stádím prohlížet a archivovat mé letecké fotografi.

Zaměřujete se hlavně na Česko. Čím je pro vás tak přitažlivé? Máte oblibená místa?

Česko je rozmátné. Hory i nížiny, čtyři roční období. A pro můj styl létání ideální. Létám výpravidlou, to je rychlost jízdy motedu. Nechci obléhat svět, věřím, že ledekdy je zajímavější a hodnotnější pořádně zaostřit na blízko, najít zajímavé detaily, než se ulítat a spatřit všechno a nic. Neznamená to, že jen sedím doma v Česku na zadku. Měl bych omezené vidění. Občas hledám inspiraci a zkusenosti v zahraničí. U nás ruhuje Vltava a dlouholetě zálibení jsem našel v Erdéch.

Jak vaši práci ovlivňuje počasí? Jsou některé klimatické podmínky optimální nebo vaše oblibené a jiné těžko usáhnout?

Počasí je základ. Pro let potřebuju bezvětří či slabý vítr, pro focení je nejlepší jasné obloha. Když se totiž sejdou a je letove, zdívají kotvy. A veruji jsem mili. Dívá jsem nechťel moc mrznout, v zimě létat nerad, ale roky už teploty nefearsim, i když je minus deset stupňů, vzlému a vydřím nahoru tri hodiny.

Jak náročné je být fotografem pilotem vysokého zároveň?

Jak kdy. Je to otázka počasí a místa, otázka toho, jakou folku hledáte. Někdy je letecká pohoda, když je kladné počasí, minimální vítr, v rovinách. V kopcovitých oblastech a při větru je vše složitější, hlava musí neustále vymýšlet různé varianty letu, oči hledají zajímavá zákoutí, ruce bez ustání korigují let. Adrenalin stoupá, hlava se varí. Za určitou hranici je lepší se věnovat jen pilotáži, odložit fotoparáď a bezpečně přistát.

Kde jinde kromě ČR ještě fotil a která místa pro vás byla nejméně výjimečná?

Létal a fotil jsem v mnoha státech Evropy, byl jsem v Turecku, v Rusku u Moskvy, létal jsem na Saharu. Vsude jsou hezká místa. Pro nás exotická. Ale zamílováný jsem do Česka. Pořebuji k zamílování více pohledů, místo si okouzlit, vidět v různém světle, zažít. Nejen prolétnutou letem světem. Muž bych tam byl alespoň několikrát mešáčí, lépe rok, a zažít tam všechna roční období.

Jiří Jiroušek, výstava Nebeské Česko, foto Václav Šmerák

Fotografování z výšky umožňuje nadhled, dozvědu i přenesení některých smyslu. Nechybí vám příroda, kontakt s krajinou (zvuky, vůně, kontakt s klimem)?

Nechybí, já ho vlastně mám. Let může být i slušný čichový zážitek. Například borovicový les je na horech dost čitit. Nebo při letu nad hnědouhelným dolem si přijdu jak v pedele. Jsem v otevřeném prostoru, zdejší pleskalo, sedím v hadrové sedačce. Vítr fouká, intenzivně vlnámám teplo a vlnost vzdachu. Většinu občasných míst znám ze země či vody. Do oblasti létání díky autem, ráno dí večeří létám, přes den stejná místa zkoumám. Jsem také turista, cyklista, jachtař, vodák.

JIŘÍ JIROUŠEK

Kotenice 71, 262 23 počta Jince

E-mail:

jirka@nebeske.cz

Mobil:

+420 777 349 332

Facebook:

www.facebook.com/nebeske

Odkazy na moji webovou prezentaci

Nebeské,

Portfolio, slideshow

www.nebeske.cz

Máte nějaký celkový systematický plán či účel svých snámků?

Pár let jsem létal a fotil bezcílně. Respektive jen s jedním cílem: uchovat si některé své výhledy pro sebe, pro zmonumyvolání počítat, které tam nahafe mít. Pak některé letecké fotografie zahledí přátele a libí se jim, začal jsem je proto ukazovat vice. To je jeden díl. Dobrý počet, pochazení. Druhým cílem se pak stalo upozornění a využití odpovědnosti. Čím více shora vidím, tím je mi více lito, když je příroda ubližována, když je záplavověna, když je krajina ochuzována o všechny rozmazanosti. Buduji archiv vlastních leteckých fotografií naší přírody a krajiny. Hory, řeky, zajímavé území. Abych zaznamenal současný stav, abych ho laterem přiblížil. Je dobré mít ke slovum i konkrétní vizuální představu. Do mapy CR si své lety kreslím fixou, kudy jsem letěl a fotil. Snažím se o romantičné „počární“ této mapy. A vracím se k jednoduchým myšlěním v různých obdobích.

Zádlo by se, že z výšky člověk leccos přehledne. Nemůže to být ale i tak, že si z výšky vůbec nenechá, co my na zemi nevíme?

Nadhled je dobrá věc. Pofádne se rozhlednou, dohlédnout i na kopec. Ano, je vidět dál a z jiného úhlu. Nejsme pláč, pro nás lidí je letecký pohled nevšední. Proto nám dokáže dodat nové pochopení, upozornit na souvislosti. Mít oči na stopkách. Je třeba přiměchat pozemní zkušenosť, pak objevíte netušené a neviděné věci!

Jiří Jiroušek - Žampach, Posázaví

Jiří Jiroušek - Klášter na Ostrově nad Daví

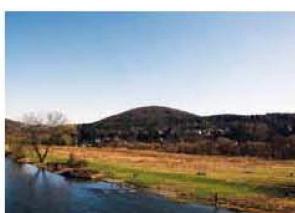
Jiří Jiroušek - Krňany mezi Vltavou a Sázavou

→ POKRAČOVÁNÍ ZE STR. 1

NAUČNÉ STEZKY

NAUČNA STEZKA „VÝSTĚHOVANE HRADIŠTKO“

Stezka vede katastrálním územím obce Hradištko v délce 8,5km a zahrnuje deset zastavení s informačními tabulemi. Naučná stezka byla zpřístupněna 15. září 2012, tedy v den 70. výročí, kdy museli občané Hradišťka nutně opustit svou domovinu. Obsah tabulek se zaměřuje s historii výstěhované obce, budování světlosti SS, přiblížuje hružy života v koncentrátním táboře a připomíná osudy několika vězňů. Jedenm z témat je i ukrytý archiv K. H. Franka a jeho vyzvednutí Američany. Závěr stezky je věnován osobověni a povídáním o obci. Stezka začíná na návsi u zámku a končí na Brunšově v blízkosti Štěchovického mostu.

Majestátní Medník

TURISTICKÉ TRASY

POSÁZAVSKÁ STEZKA

Stezka byla vybudována Klubem československých turistů a zpřístupněna v roce 1920. Dopravujeme výdat se na ní z Kamenného Přívodu a jít po proudu řeky. Stezka kopíruje její tok a cestou potkáte první trampské osady v Posázaví, např. Arizonu nebo Staré kamarády. Vaš pozornost upoutají i jednotlivé sruby v nepřístupných výškách. Ze stezky lze dobré vidět také technický skvost Posázavského Pacifiku – viadukt na Žampachu, který patří mezi nejvyšší kamenné železniční mosty ve Střední

Evropě. Stezka vede v závěrečném úseku v těsné blízkosti Sázavy a odmění vás několika krásnými pohledy z Klimentovy a Rašovovy vyhlídky na meandry řeky. Stezka končí v Píkovcích u lávky vedoucí k železniční zastávce. Pro další cestování lze využít také autobusovou dopravu. Stezka není určena pro cyklisty!

DALŠÍ TURISTICKÉ TRASY

Katastrálním územím obce prochází i další turistické trasy. Zelená turistická značka vede na trasu Štěchovice – Brunšov – Hradiště – Píkovice – Petrov. Horská procházka je od lávky v Píkovcích po červené turistické značce, která vede po pravém břehu Sázavy až do Davle na soutoku Sázavy s Vltavou. Modrá turistická značka spojuje Štěchovice – Brunšov – Zámostí a Třebšín. Z návsi s krásnou kapličkou muzeem pokračovat po žluté turistické značce, která vede do křížového smyčky v obci Smatanov výhledice, odkud je krásný pohled na Vltavu a na legendární ostrov Zlatník. Po plakonkách dalších 5 km po žluté narazíte na nejkrásnější vyhlídku v Širokém okoli – Málí. Na Třebšín můžete vyrážet z Píkovců, a to buď po zelené značce přes sedlo Malého a Velkého Medníku, nebo odbokou z Posázavské stezky na rozcestí pod Třebšínem.

CYKLOTRASY

Na Vltavskou jižní cyklotrasu navazuje cyklotrasa č. 8199, která vede přes obec Hradištko s odbokou na Sekanku, která je archeologicky cennou lokalitou a kde se nachází naučná stezka. Cyklotrasa pokračuje do Píkovců a podél pravého břehu řeky Sázavy do Davle, kde navazuje na cyklotrasu č. 19 vedoucí do Jílového u Prahy a Kamenného Přívodu. Na kole se dostanete také do Třebšína po cyklotrasě č. 8201.

NAUČNÁ STEZKA „SEKANKA, SOUTOK, OSTROV A KILIAN“

Naučná stezka na trase Hradištko – Sekanka – soutok Sázavy s Vltavou – ostrovský klášter – kostel sv. Klářiny je extenzí části stálé expozice Regionálního muzea v Jílovém u Prahy. Na deseti zastaveních provedí zájemce od vstupu do opevněného areálu zaniklého městečka okolo pozůstatku jeho stavby. Trasa stezky pokračuje na soutok Sázavy s Vltavou, odkud lze při zajistění převozu pokračovat k dalším infopanelům stezky, umístěným přímo v areálu kláštera.

lu kláštera, mezi jeho archeologicky odkrytými a zakonserverovanými pozůstatky. Poslední panel je umístěn u kostela sv. Klářiny na levém břehu Vltavy v místní části Davle-Kilián a seznamuje s historií tohoto románsko-gotického kostela. Texty všech informačních tabulek jsou doplněny fotografickými vizualizacemi z 3D rekonstrukce a snaží se ukázat reálný pohled na památky, jaký by se z míst jednotlivých zastavení naskyt středověkému poutníkovi. Naučná stezka byla slavnostně otevřena dne 1. dubna 2017.

STEZKA SEKANKA – KLAŠTER NA OSTROVĚ – KOSTEL SV. KILIANA

Stezka Sekanka provede návštěvníky téma nejvýznamnějšími lokalitami souvisejícími s počátky českých dějin a s rozvojem regionu dolního Po-řečí. Trať vznikla v rámci projektu Ora et labora (Modlitba se a pracuj – motto řádu svatého Benedikta), který připravilo Regionální muzeum v Jílovém u Prahy.

Naučná stezka spojuje benediktinský ostrovský klášter na soutoku Vltavy a Sázavy u Davle se zaniklým středověkým městem Sekanka s kostelem sv. Klářiny, který byl součástí širšího kostelního komplexu.

Celkem 10 informačních panelů se zaměřují na návštěvníky s historickou podobou míst, s jejich dejinnou a s výsledky archeologických průzkumů. Součástí každého panelu je i velkoplošný snímek s vizualizací, který ukáže, jaký pohled by se návštěvníkovi naskyt, když přišel o několik set let dříve. K vidění jsou také 3D modely obou lokalit. Virtuální prohlídky je možné absolvovat v Regionálním muzeu v Jílovém u Prahy. Prvních pět informačních panelů se nachází přímo v místech zaniklého města Sekanka, jehož rozsah v podobě odkrytí až systématické archeologické výzkumu v 50. a 60. letech 20. století. Přibližují nejen historii, ale i život a dramatický zánik této skály. Čtvrtý panel je umístěn u cesty lesem ve skále, kterou lze sestoupit k soutoku Sázavy s Vltavou. Další tři panely najdou návštěvníky přímo v areálu ostrova u Davle, a to u zrekonstruovaných a zakonserverovaných pozůstatků základů kláštera. Zábývají se nejen fethom životem, ale i dejinnou řádu sv. Benedikta. Stezka uzavírá poslední panel umístěný u státní silnice poblíž kostela sv. Klářiny, který je jediným tohoto patronátu v České republice. Panel připomíná i historii městyse Davle a zdejší středověké latinské školy, jejž budova stávala u svatoklářského chrámu. *

→ POKRAČOVÁNÍ ZE STR. 1

Cena hejtmany

Cenu hejtmany v jednotlivých kategoriích získali:

- * „Podnikatelská“ – ocenění získala Mgr., Ing. Marie Žižlavská z projektu Ořešek základna, který ukazuje dílem cestu k přírodní i kulturní životině.
- * „Pracovník v seříjeném sektoru“ – ocenění získala Mgr. Ludvík Vožek, MPA, který zabezpečil vysoko nadstandardní péči pro děti s postižením v regionu Rakovník a SK.
- * „Sport“ – ocenění získal Bo. Jan Tomášek, který přes své handicap skvěle reprezentuje sportovními výkldy nejen na domácí půdě, ale i v zahraničí, snaží se střírat hrance mezi sportovci s handicapem a bez něj, přednáší na školách a pořádá rozhovory s lidmi.
- * „Spoločenská odpovědnost/sport“ – ocenění získala Renata Hlaváčková, která byla v zdroji myšlenky uspořádat sérii běžeckých závodů pro děti, rodiny i dospělé, od května 2014 byla organizátorkou série běžeckých závodů Jeníškášská párka, které se konaly 8. 9. 2016 iž popáté,
- * „Kultura“ – ocenění získala Václav Šmerák, středočeský patriot, autor a spoluautor několika knižních publikací o středočeském regionu, Mezi řekami, z.s.
- * „Vzdělávání, věda a výzkum“ – ocenění získal prof. MUDr. Pavel Martášek, Dr.Sc., uzávěrný mezinárodní expert, který byl zmíněn i při udílení Nobelovy ceny za objev významnou vědu dnešnatého v roce 1988,
- * „Spoločenská odpovědnost“ – ocenění získala Mgr. Eva Klíčová, která ve své profesi využívá pedagogické výbavy, především přístup, obětavost;
- * „Hrdinský čin“ – ocenění získal Daniel Vepřek, který zahráhl život při vážné dopravní nehodě.

Cena hejtmany má v prvním ročníku podobu koruny nebožtíků Hrdinského květu a její autorem je skálský designér Petr Larva z Mnichova pod Brdy. Každá cena je vyrobena ručně, fouláním do dřevěné formy, technikou přejmenovanou na „fukování“.

Ocenění hejtmanou Středočeského kraje

→ POKRAČOVÁNÍ ZE STR. 1

Historie obce Hradištko a jejího okolí

Zde se v zářijovém kraji ráží paměť iž za Keltů před zhruba tisíci lety. Napovídají tomu i archeologický potvrzená skutečnost, že od Kamenného Přívodu přes Křišťany a Vysoký Újezd procházela prehistorická komunikace, dnes známá Keletská stezka, směřující od oppida na Závist v Zubřavě do keletského centra u Hrazen, jež mohutné průstředky lze v okolí dosud spatřit. Do kolažen je i odsírení podél této trasy, at už v Borku u Jilevěho, u Hostěradic a nebo na Holém vrchu v Netovicích, kde byl učiněn unikátní nález laténského železničního kopečku a keramiky pocházející z antického Ríma z dobod pozdní republiky. Ve středověku se zde dobyvali i okolo Hradištka. Těžilo se v roli Diúšno a na Červené hofze za korytem Vltavy, ryžovalo se v Píkovcích, Štěchovickém, Brunšově a na říčce Kocábě. Další těžební areály byly zřízeny mezi Masečinem a Hvozdnicí, nad kostelem sv. Klářiny v Davli, u Měchenic a nebo nad pravým břehem Kocáby v břehu vrchu Havran. Ido píšme historickým revizorem procházela dálková cesta zvaná Slap či Česká. Tuto historickou komunikaci pojí Praha s jižními Čechami a zmíňuje ji letopis Kosmas a pro pozběhovou potvrzinku jsou její pozůstatky v terénu dosud dobré patrné a sledovatelné od Jílového přes Křeč a Bojov k Masečinu, Slapu a dále k Staré Živnosti.

Hustiská války přináší do rozvoje vesnice dramatický zlom. Na konci léta 1420 je prázdný kájíšný rok až dobyt a vypálen klášter na Ostrově a jeho nemovité majetek je ucháven a přečítán do soukromých rukou. Majitelé, at iž jimi byli pražští patriciové a nebo drobní venkovští zemědělci z antického Ríma z dobod pozdní republiky. Souběžně s těžbou v okolních bouřích držel Hradiště karel IV. říšským Češiškem, roku 1418 ho znovu získal a od něho kupují ves Šternberk a tím i jíž patří směřování k řece Labe. Nejdří v roce 1571 těžební majitel panství Jíří Slepotký ze Šulic vystavěl v hospodářském dvoru opevněnou renesanční tvrz, která je dosud částečně zachována v hmotě barokního zámku.

Důležitým mezníkem v historii obce Hradištko se stává rok 1638. Během druhé říše Rudolfa II. Malovce z Malovic kupují Hradiště spolu s právem opatření Kryštofem Fukem, od kterého pochází název na říčce Štěchovice. Těžební práva přečítaly ves s tvrzí a dvorem společně s majetkem v okolních vesnicích a osadách Brunšov, Štěchovice, Píkovice, Třebenice a Měchenice, aby s nimi sdílela společně osud výzado roku 1942.

Kryštof Fuk byl významnou barokní podnikatelskou osobností. V závěru třicetileté války nechal

od matky Davida Altmanna z Eldenburgu zhotovit velkolepé mapevé panorámy střední Vltavy, unikátní dílo o rozměrech 2 700x290 mm, které ukazuje původní podobu říčního koryta a její olovo a zpodobňuje tu i vše v Hradištku. Toto dílo vzniklo jako součást projektu splavování Vltavy a jejího významnější části – Proudu. Pod Třebenicemi a Slapu tedy řeku trařily Horní řeka, skála Sedlo a další peřej a skaliska, jejichž propulzy stálo život mnoha plavců a vornů. Práv Kryštofa Fuka, od roku 1640 opat strahovského kláštera, nechal jednotlivá skaliska odstranit a řeku tak učinil splavovou až po Málín. Roku 1642 na pamět ukončení výroby řeky nechal zhotovit skály Sedlo vytvořit tzv. Ferdinandův sloup, dnes přemístěný a poškozený, a od císaře Ferdinanda III. byl za své zásluhy povýšen na říčního slavitele s přídavným zámkem z Hradištka. Po roce 1722, kdy byla na břehu Vltavy k ochraně plavců vytvořena socha sv. Jana Nepomuckého, se tomuto honu řeky začalo říct Vltava řekou. Dnes jsou pozůstatky skalisk učiněny a prahy skryty pod vodami slapské a Štěchovické přehrady.

Daří se za strahovských opatů Vít Seidel nechal v roce 1709 přebudovat renesanční tvrz Hradiště na barokní zámek, který sloužil jako letní sídlo představených kláštera. V této podobě může navštěvník obce vidět totiž památku v dřevě.

Po roce 1848 se i v Hradištku začala formovat občanská společnost, vznikla zde škola, hasičský sbor, začal se rozvíjet spolkový život i místní samospráva, zámrše se modernizovaly zemědělské hospodaření a obec se ustálila na vymezené, která má v podstatě dosud.

Nyní má vesnice dramatickým a tragickým mezníkem se pro Hradiště stává 15. září roku 1942. Tehdy je obec a s ní celý kraj až po Nevelkou a Sedlany násilně vypleněny a zabrány zvláštním prostor pro zbraně SS. Na Hradiště je zřízen menší koncentrační tábor proválečné zajetce. Tato výkonného úkonu je práce a část z nich byla v posledních dnech II. světové války zmasakrována, na což upomíná pomník nad obci při silnici na Křišťany. Tehdy také byl v roli Diúšna nad Vltavou ukrýt nacisty archiv dokumentů, který zde v roce 1946 využil pracovníci tajných služeb Armády Spojených států amerických. Tyto události spolu s dalšími indikacemi vedly ke vzniku legendy o tzv. Štěchovickém pokladu, jehož neuspěšné hledání se stalo pro dlejší obyvatele i médiá v 90. letech minulého století nemalou senzací.

Tradiční Vánoční koncert ve Vysokém Újezdu sobota 15. prosince 2018 od 18.00 h

kostel Narození Panny Marie ve Vysokém Újezdu

KOMORNÍ ŽENSKÝ SBOR CARMINA BOHEMICA pod vedením sbormistryně Věry Hrdlíkové

Zařízení Ženské, moravské vianoční koledy a písni národní Evropy. Sbor spolupracoval s mnoha významnými umělci jako Jiří Pavlásek a Hradíšťan, Brass Band UHC AČR nebo Symfonickým orchestrem hl. m. Prahy, ročník CD Vianoční Carmina s Michály Kejloj.

Současně zveme na již tradiční TŘÍKRÁLOVÉ ZPÍVÁNI v sobotu 5. ledna 2019 od 17.00 s kapelou PRAZECK

Vánoční koncert i tradiční zpívání v obci Hradiště a okolí a projekty roku 2019.

Na obou koncertech můžete zakoupit vstupenky u místního ředitelství kanceláře Městského úřadu v Hradišti.

Int. 603 196 678, info@carminabohemica.cz

Pořadatel:
Sporcelenský Měsíčník, z.s.
Oblastní úřad Vysoký Újezd,
obec Křišťany,
Středočeský kraj

Středočeský kraj